

Tuin

Wie wat wil beleven, moet nu in mijn tuin komen kijken. De lente, ultravroeg dit jaar, vordert er gestaag. De merels en de mussen zijn volop bezig en er is zelfs een stelletje zanglijsters bij ons neergestreken. Jawel, om onnavolgbaar te zingen, maar ook om te broeden. Net als de kauwtjes, die er voor de nestbouw niet voor terugdeinzen plukjes wol te rijten van truien die aan de waslijn hangen. Of ze scheuren de ongelezen krant op de tuintafel in repen. Schurken zijn het, maar ik kan niet boos op ze worden.

De tulpenboom van de buren, die voor 40 procent ook onze tuin siert, is zijn weelderige bloesem alweer bijna kwijt. Overal dwarrelen de magnoliablaadjes neer en langzamerhand begint de boom zijn gewone groene kleur te krijgen. Doe maar gewoon, dan doe je al gek genoeg.

De geuren zijn onmiskenbaar van de lente. De gierlucht die van de nabijgelegen landerijen komt, het heerlijke parfum van allerlei gewassen die in bloei staan (Chanel kan er een puntje aan zuigen), en de geur van de zon, tintelend in je neus. En wat te denken van de veelkleurige bloemen, waaronder solitair omhoog schietende tulpen.

Mooi rood is niet lelijk, vooral als het om een alleenstaande tulp gaat.

De drie lindebomen lijken er momenteel nog geen zin in te hebben. Ieder jaar wachten ze tot iedereen klaar is, om vervolgens hun mooie, grote blad te krijgen. Is het eenmaal zover, dan gaat het voorspoedig en wordt tot ons genoeg de flat achter ons huis snel aan het oog onttrokken.

Er is geen seizoen dat me zo bewust maakt van de glorie der natuur, die onmetelijke veelheid aan verschijningsvormen (de een nog mooier en genialer dan de ander) als de lente. We krijgen het in de schoot geworpen, we hoeven er niets voor te doen. Dankbaarheid en bewondering tonen, dat is alles.